

Zimska tura na VIŠEVNIK

Leto 2011 je zakorakal že v tretji mesec. Ni dolgo, ko sem pisala o prvem planinskem pohodu po Kočevski planinski poti, že je tu četrti v letošnjem letu. Čas res hiti in mi hitimo z njim. Naše življenje pa...Da ne bom preveč filozofirala, je bolje, da se lotim opisovanja našega zimskega pohoda oz. kar zimske ture z obilico snega in tudi obilico sonca. Pa lepo od začetka.

Zbrali smo se v tumorno, sivo, megleno jutro na avtobusni postaji. Tudi naši obrazi so bili podobni vremenu, zaspani, sivi, skoraj še utrujeni. Vreme vpliva na počutje človeka. Sicer smo se trudili, da bi pokazali malo energije, vendar je pogovor hitro zamrl. Vožnjo smo spremljali vsak s svojimi mislimi. Menda bo lepo vreme, mi je hodilo po glavi. Saj so napovedali! Vozili smo se mimo Ljubljane. Kranja, Radovljice vse do Bleda. Vreme pa sivo. Nato pa je avtobus zapeljal proti Pokljuki in glej, veselje, gore so se kopale v soncu. Prevzeti smo bili od lepote obsijanih gora in komaj čakali, da stopimo z avtobusa in se zlijemo s prijetno svetlobo. Obrazi na avtobusu so postali veseli, sproščeni, razigrani. To smo potrebovali! Človek potrebuje sonce, toploto, da se napolni z energijo, ki nas je kar ponesla po stari gozdni cesti z Rudnega polja proti našemu cilju. Viševnik je najbližji bohinjski dvatisočak in relativno nezahteven. Je množično obiskovan v poletnih mesecih, v zimskih pa se tudi ne brani obiskovalcev. Še posebno v tako lepem vremenu, ki smo ga bili deležni. Kar nekaj pohodnikov se je zagrizlo v sneženo pot. Naša skupina je bila največja, saj je štela 24 planincev. Vsi smo z nasmehom premagovali strmo pot mimo vlečnic ob smučiščih. Le ta so samevala v soncu. Tu in tam nas je nekoliko osvežil hladen veter in nas spomnil, da še ni pomlad, čeprav nas je sonce nežno božalo. Na razglednem slemenu smo si nadeli dereze. Simon je imel poučno predstavitev hoje z derezami po snegu in udeležence opozoril, na kaj morajo biti pozorni. Nekoliko smo potihnilo in skušali upoštevati njegove napotke. Pot je hitro minila in že smo se znašli na vrhu. Le ta nas je nagradil s čudovitim razgledom na okoliške gore, planine in prevale. Pozdravil pa nas je tudi naš Očak v vsej svoji veličini, obsijan s soncem in bogat s snegom. Utihnilo smo od navdušenja. Nato pa so zapeli aparati. Vsi smo hoteli ovekovečiti lepoto, ki nas je obdajala. Še malo kosila, seveda iz nahrbtnika in povratek po isti poti. Opazovali smo turne smučarje in občudovali njihov pogum ali pa samo mladost, veselje, norost. Srečno smo se vrnili na start. Tu je bila slika popolnoma drugačna kot zjutraj. Povsod je vrvelo ljudi, rekreativcev, športnikov, tekačev, smučarjev, sprehajalcev. Pokljuka se je predramila. Še pogled na naš osvojen vrh. Le ta se je mogočno dvigoval nad Rudnim poljem in zadovoljni smo se odpeljali proti sivemu Kočevju.

Zapisala: Štefka Ule